

rigtigt nok, at der er Uoverensstemmelser, men jeg gad ogsaa vide, hvorfor jeg skulde forelægge dette Forslag, hvis der ikke var Uoverensstemmelser med Automobilloven. Lovforslaget er netop forelagt for at faa de uheldige Regler, der paa visse Omraader er i Automobilloven, forandret.

Det ærede Medlem fandt § 15 uheldig, idet det almindelige Ansvar ikke burde falde bort. Men det gør det heller ikke. Det almindelige Ansvar bestaar ved Siden af § 15. Derfor forstaaer jeg heller ikke denne Udtalelse. Det vilde nemlig være uheldigt, hvis det ærede Medlem er inde paa den Anskuelse, at man ved hver eneste Paragraf ikke blot skal anføre, hvad der skal gælde, men ogsaa hvilke Bestemmelser den ikke ophæver. Det er vanskeligt nok at sige, hvilke Bestemmelser en ny Lovbestemmelse ophæver; skulde man nu ogsaa begynde paa at nævne, hvilke den ikke ophæver, saa tror jeg, man er inde paa en forkert Vej i Lovgivningsvirksomheden.

Det ærede Medlem kritiserede Sproget i § 20, idet han bemærkede, at det er sjældent, man henlægger Køretøjer paa Gaden. Deri er jeg enig med det ærede Medlem. Men der staaer heller ikke det, det ærede Medlem anfører; der staaer: „Køretøjer og lignende . . .“ maa „ikke hensættes eller henlægges“. Jeg tror, det ærede Medlem ved en grundigere Gennemgang af Bestemmelsen vil blive enig med mig i dette.

Jeg har overhovedet det bedste Haab om, at vi, naar vi nu forhandler dette Lovforslag, vil kunne enes ikke blot om, at Tendensen er god, men ogsaa om, at Ordene og Reglerne i de allerfleste Tilfælde er gode. Jeg haaber, det skal lykkes at blive enig om Lovforslaget i en eller anden god Form.

Pürschel: Da det ærede Medlem Hr. Ulrich er forhindret i at være til Stede, skal jeg gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Justitsminister. Jeg skal ikke paa alle Punkter forsvare, hvad det ærede Medlem Hr. Ulrich sagde, men det gør mig ondt, at jeg ikke kan dele den Tilfredshed med Forslagets Affattelse, som den højtærede Justitsminister gav et saa smukt og hjertevarmt Udtryk for. Jeg maa f. Eks. gøre opmærksom paa, at naar man i dette Lovforslags § 1 har en Bestemmelse om Færdsel paa Gade, Vej og Plads og i § 22 en Bestemmelse om Forholdet mellem denne Lov og Politivedtægten, saa vilde det efter min Me-

ning have været god Lovgivningsteknik, om man havde bygget denne Lov op paa samme Maade som Automobilloven, hvor man har disse Bestemmelser staaende i § 1. Det er en af de Ting, man kan forlange af Centraladministrationen, at den sørger for Teknikken. Rent parentetisk vil jeg bemærke, at jeg synes, det var praktisk, om man i det høje Justitsministerium stavede nogenlunde i Overensstemmelse med den danske Ordbog. Her vil man i 3die Bind Sp. 370 finde oplyst, at Cykler staves Cykler, det tror jeg, det vilde være praktisk at gennemføre.

Det vilde efter min Mening være praktisk i denne Lov at have Bestemmelser svarende til dem, man har i mange Politivedtægter om Respekt for Brandvæsenets og Redningsvæsenets Køretøjer. Med Hensyn til Bemærkningerne om Fodgængere og Ryttere vil jeg sige, at naar man i § 2 har en almindelig Bestemmelse om, at enhver vejfarende er pligtig at vise fornøden Agtpaaagivenhed, og der saa i § 3 gives særlige Regler for Fodgængere, hvorved man paalægger dem en ganske særlig Forsigtighed, saa stiller man i Virkeligheden Fodgængerne ganske overordentlig daarligt med Hensyn til Færdselen paa Kørebanen. Det er en Kendsgerning, man ikke kan komme udenom. Naar man udtrykkelig siger i § 3, at Fodgængere ikke maa færdes langs de Stier, der paa kendelig Maade er forbeholdt ridende og cyklende, er det ganske naturligt, at man savner, som det ærede Medlem Hr. Ulrich gjorde, en Bestemmelse om, at Ryttere heller ikke maa færdes paa langs af Cyklestier. Der er nemlig i øvrigt ikke nogen som helst Begrænsning af Rytteres Ret til Færdsel. I Politivedtægter har man udtrykkelige Bestemmelser i saa Henseende, men dette Lovforslag er ikke bygget op i Overensstemmelse med Politivedtægterne.

Jeg tror slet ikke, det har været det ærede Medlem Hr. Ulrichs Mening at ville fremlægge noget særligt Lovforslag. Jeg tror, det har været hans Ønske at medvirke til, at dette Lovforslag, som han betegnede som et godt Forhandlingsgrundlag, kunde gaa ud fra Folketinget i en Skikkelse, som var bedre endnu end den, hvori det er fremlagt af den højtærede Justitsminister, og det forekommer mig, at et saadant Ønske burde vække venlige og blide Følelser hos den højtærede Justitsminister og ikke fremkalde en saa overlegen og sarkastisk Tone som den, den højtærede